

KEĎ PO KRVÁCAJÚCEJ PLANÉTE KRÁČA TEMNOTA, DO PRIEPASTI
JU DOKÁŽE UVRHNÚŤ LEN OSAMOTENÝ LÚČ SVETLA.

DUŠAN VALENT

HLASY

PRIEPASTI

artis
omnis

artis
omnis

HLASY
PRIEPASTI

DUŠAN VALENT

HLASY PRIEPASTI

1. časť série Slnko v oku, smrť na dlani

Artis Omnis

Dušan Valent © 2025

Cover © Brian Terrero 2025

Map illustration © František Hříbal 2025

Illustrations © Nicolas A. Vico, @leafjuly, Pavol Jelínek 2025

Slovak Edition © Artis Omnis 2025

ISBN 978-80-8201-281-4

Hovorí sa, že na Penekmonione nemajú takmer nič. Takmer žiadne kovy, takmer žiadnu vodu, takmer žiaden uhlík, takmer žiadne rastlinstvo. Ešte aj gravitácia je na tomto nevelkom, kamennom svete slabá a červené slnko malé, chabé a flakaté, nehybne visiace na oblohe.

No aj to málo, čo na planéte je, si pažravo uzurpujú militantní veľmoži.

V radoch zbadačeného ľudu sa však narodil proroctvom prisľúbený bojovník. Do vienka dostal dovtedy nevídanú silu, prenikavú bystrosť a všestranne dokonalý charakter. Prvý raz sa objavil niekto s mimoriadnym nadaním burcovať a spájať bežných ľudí, aby sa postavili proti železnou rukou panujúcim vládcom a ich vazalom.

Nanešťastie tento vyvolený bojovník svoje vrodené dary nevyužil, pretože ešte ako batola zomrel na čierny kašeľ.

Toto je teda príbeh tých veľmožov.

1

☪ PANSTVO ČIERNYCH PUSTATÍN

Prichádzali z podzemia, valili sa spod čiernych skál a Kyun ich mal zastaviť.

Musel, no nedokázal to.

Apiru, lúpežníci a vandali z oblastí večného šera, sa nebadane presúvali lávovými tunelmi, aby rabovali a drancovali mestá, osady, bane a karavány Oregdomu.

Tunely pretkávali bazaltovú plošinu Čiernych pustatín. Ibaže panstvo bolo príliš zdecimované nato, aby Kyun ako jeho správca dokázal povolať dostatok vazalov. A príliš zbedačené nato, aby platil žoldnierov.

Od porážky nájazdníkov závisela jeho česť – alebo aspoň to, čo z nej zostalo – i samotný život. Tunely teda vlastnoručne ničil alebo v nich na Apiru poľoval. Z podzemia už takmer ani nevychádzal, ale ani to nestačilo. Neobjavených tunelov bolo ešte stále priveľa.

Voľakedy dúfal, že keď klesne najhlbšie, karta sa konečne obráti. *Cesta z úplného dna vedie len a len hore*, opakoval si optimisticky.

Teraz mal dojem, že sa doň zavrtava.

Stal sa realistom.

Príčinu náhleho náporu Apiru tušil. Nateraz však bola príliš vzdialená. Sedela na rohatom tróne v panstve Malého mora a niesla meno, ktoré toľkokrát preklínal.

„Deberovi moja potupa nestačí, usiluje o môj život,“ povedal pobočníčke Menyane. Zdôveril sa jej, že ak nájazdníkov čoskoro nezastaví, toto zlyhanie spečatí jeho osud.

Čiernovláska sa ohradila: „Pracovala som na tom,“ vyhlásila a Kyuna odviedla do hangára susediaceho s jeho sídlom, aby mu predstavila nové senzory, ktoré napojila na nepoužívaný lietajúci stroj awyon. „Merajú nepatrné gravitačné anomálie podzemia. Apiru sa už neskryjú, zmapujeme každý tunel, ktorý by mohli využívať,“ vysvetlila s hrdosťou v hlase. Potom upriamila jeho pozornosť na stroj hneď vedľa. „Upravila som aj jedno z baníckych razidiel. Vďaka aktuálnemu výkonu vrtáka sa s ním prevrátame tak hlboko, ako bude treba.“

Kyun prechádzal zrakom od jedného upraveného stroja k druhému. „To je také skvelé,“ žasol, „že ak sa o tom niekto dozvie, naisto tá popraví.“

„Môže to byť obrovský chrám alebo monumentálna hrobka,“ uvažovala Menyana, keď holografická projekcia vykreslila štruktúru, ktorú popri stovke tunelov odhalilo mapovanie podzemia. Symetrický lúčovitý tvar naznačoval, že nejde o prázdnu magmatickú komoru. Svoje veľké zelené oči zaborila do Kyuna a nenápadne poznamenala: „Prevrátame sa k nej za menej ako dve hodiny.“

Kým ona sedela za ovládacím panelom awyonu, Kyun stál vedľa nej. S rukami za chrbtom pozorne skúmal projekciu, no nadšenie držal na uzde: „V panstve máme primálo paliva na to, aby sme ho míňali na výlety.“

Dokiaľ ešte uvažoval pokojne, neisté prínosy mu nestáli za isté straty.

Menyana ukázala na nadložie. „Na štruktúre spočíva tak veľa lávových prúdov, že tá vec tam musí byť tisícročia.“

Kyuna však zaujalo čosi celkom iné: „Apiru ju určite nevyužívajú. Pozri, nenapájajú sa na ňu žiadne tunely.“

„O to ide!“ od nadšenia zvýšila hlas a oboma rukami ukázala na holoprojekciu. „To znamená, že stavbu nik nevykradol. Možno skrýva poklady. Uhlík, meď, zlato alebo Meneswa vie, aké iné cennosti! Ak je moja predtucha správna, budeš si môcť dovoliť zaplatiť toľko žoldnierov, že lávové tunely zapcháš ich telami.“

Menyana sa obvykle nadchla za nich oboch. Teraz sa však nadchol aj Kyun. Naďalej strnulo stál a zamyslene hypnotizoval holoprojekciu, no na okamih...

... na okamih sa mu prehĺbili vrásky okolo očí.

On jasal.

Teraz uvažoval rozrušene, takže neisté prínosy mu pripadali menej neisté, isté straty menej isté a menej stratové. A ako vždy, keď mu rozrušením potemnela myseľ, veril, že sa na problém díva celkom jasne.

Potom sa zarazil. „V podstate ma nabádaš, aby som sa stal vykrádačom.“

„Nikto nehovorí, že poklady nemôžeš jedného dňa vrátiť,“ vyňašla sa Menyana. „Povedzme aj s úrokmi.“

Ešte toho istého štandardného dňa zasadli do upraveného baníckeho razidla. Vrták v jeho prednej časti polahky prerazil bazaltové súvrstvia a po nečakanom zápolení aj povrch podzemnej štruktúry. Potom sa preskupil na cuciak a dovnútra vpichol transportné kapsuly s Kyunom a Menyanou. Vajcovité objekty vyše sto metrov pozvoľna klesali, až sa dotkli podlahy a roztvorili.

Z kapsúl vykročili so žiarou v zreničkách – okolie skúmali druhým zrakom, očným implantátom, ktorého projekcie dopĺňali ich vlastné videnie. Teraz vďaka jeho senzorum uvideli úplne všetko, čo zostalo ľudským i neľudským očiam tisícročia skryté.

„Nič!“ zdúpnela Menyana. „Do bohov, vôbec nič!“

Prázdnotu obrej sály narušoval len neforemný podstavec nesúci kostru humanoida. Ležala na ňom bez milodarov, bez oblečenia, len s čudesnou škraboškou bez otvorov na oči, voľne položenou na lebke.

Bojovník si deaktivoval druhý zrak. „Dreugos to bral!“ vyštekol. „Len spráchnivené kosti a jedna haraburda!“

Kyuna nebolo ľahké viditeľne nadchnúť. Ale viditeľne ho nasať, s tým životné okolnosti veľa práce nemali. Obzvlášť nie v posledných rokoch.

„Počkaj,“ požiadala ho Menyana, keď sa otáčal späť k transportnej kapsule. Zreničky mladej ženy naďalej žiarili.

Zastal, až keď ho chytila za dlaň. „Plytvali sme palivom, chceš plytvať aj časom?“

„Tamtá maska.“

„Podľa druhého zraku ide o guču bezcennej rovnorodej hmoty,“ odsekol. „Nie je na nej vôbec nič zaujímavé.“

Doširoka roztvorila oči. „Fascinujúce, že?“ povedala a vydala sa k podstavcu.

Nespokojne zavrčal, ale nechal ju. Už dávno nebola iba jeho vazalka.

Keď sa Menyana priblížila k podstavcu, kostrou otriasol elektrický výboj. Nasledovala tlaková vlna. Dvojicu odhodila do diaľky, mŕtvola na podstavci sa rozpadla na prach.

Čiernovláska po krátkom zastonaní informovala: „Prišlo to z artefaktu.“

Bojovník bol z tej informácie vo vytržení. Skočil na nohy a namiesto Menyany kráčal k podstavcu on.

„Chcem artefakt lepšie preskúmať,“ naliehala naňho. „Prosím, neunáhlime sa.“

Zrýchlil. A keď sa priblížil, priložil si dlaň k hrudi. Tak ako Menyane, cez otvor v uniforme mu vystupoval červený článkovaný útvar, takzvaný rubín. Objekt sa rozžiaril a na rovnošate na okamih rozsvietil spleť tenučkých vláken, čím aktivoval do látky vtkaný pancier.

Kyun už stál pri podstavci. Ďalšia tlaková vlna neprišla.

Menyana si spomenula, ako svojmu niekdajšiemu učiteľovi odôvodnila rozhodnutie vstúpiť do Kyunových služieb. „Rozvaha a rozum mu vyniesli funkciu steragosa na výpravách nášho najväčšieho bojovníka,“ argumentovala.

„Áno, isteže,“ povedal vtedy jej učiteľ. „Ale čo z toho Kyuna zostalo?“

„Ani len nepomysli na niečo nerozvážne alebo nerozumné!“ hovorila Kyunovi teraz.

Poslúchol. Na nič také nepomyslel.

Rovno to vykonal.

Čo z toho Kyuna zostalo? preblyslo jej myslou v okamihu, keď si masku priložil na tvár.

2

SVETLÉ HORY

Ak Pria chcela spať aspoň v maštali so zvieratami, nemala na výber. Tohto rohokožca uloviť musela. Jej pestún zlyhania neodpúšťal.

Luk a šíp od neho nedostala, žltoká plavovláska si tak musela vystačiť s holými rukami a bosými nohami. A ešte kameňmi.

Jeden vzala a hodila. Tesne vedľa – zviera len vyplašila. Ktokoľvek iný by rezignovane sledoval, ako sa mu rýchly jašter stratí v dialke. Nie však Pria.

Dvojnohý živočích za behu pootočil vypuklú, tupými koženými rohmi lemovanú hlavu, aby sa obzrel za seba. Tam však Priu nevidel.

Utekala vedľa neho.

Jej chodidlá sa od kamenistej zeme odrážali ako pružiny, takže napriek nevysokej postave sa široko-ďaleko nenašiel nik taký rýchly ako ona. Ani len tento rohokožec.

Vzduch preťalo predkolenie. Zásah. Rohatý zver sa s nezdravo zalomeným krkom odrazil od skaly... a padol dole žulovým zrázom do akejsi širokej jamy pri úpäti.

Pria šikovne hopkala k prepadline. V hre bolo oveľa viac ako mäkká hromada slamy v stajni. Tento dvaapolmetrový rohokožec mohol vážiť sto kíľ. Dvakrát viac ako kozorožce žijúce vyššie v horách. Štyrikrát viac ako opancierované kozorožce z úpätia Svetlých hôr. (A takmer toľko ako menší rohorožec!) Za taký

mäsitý úlovok jej pestún niekedy dovolil jesť okrem suchárov aj zvyšky z obeda. Tých zostávalo vždy hojne.

Pestúnov pes totiž nemal bohvieaký apetít.

Ale najprv jama.

Nebola tu vždy. Vznikla pred rokom po ohromnom záblesku na oblohe. Hovorilo sa, že to zápasili strigôni. Pria tomu neverila. „Strigôni predsa nie sú takí silní!“ namietala.

Tu, neďaleko hranice medzi dennou a nočnou polovicou planéty, sa slabé, nízko visiace slnko zmohlo iba na večné prítmие, na dne prepadliny tak panovala takmer úplná tma. Aby Pria našla svoju korisť, klesla na všetky štyri a prehmatávala dno jamy. Opatrne. Uvedomila si, že sa naokolo povalovali rôznorodé úlomky akéhosi stroja.

Úspech! Narazila na nohu.

Ibaže nie šlachovitú a pokrytú drsnou srstou. Jemnú, hladkú... ľudskú.

Bola teplá.

Postupne v sutinách nahmatala zvyšok tela. Neopatrným dotykom sa presvedčila, že rozhodne nepatrí žene.

„Prepáčte, prepáčte!“ skríkla a prudko sa odtiahla. Vyčkávala. Za opovážlivý hmat jej nik nevynadal. Neprišla žiadna reakcia. Chvíľu uvažovala, potom si cez plecia prehodila pravú ruku nájdeného človeka, zaprela sa a opatrne ho vyniesla.

Zložila ho vedľa jamy. Teraz na svetle videla, že ide o chudého, takmer nahého chlapca. Mohol byť jej rovesníkom alebo o čosi starší. S údivom sa zahľadela na jeho vlasy. Spod prachu a špiny sa predierala červená farba. Nik v jej osade ani nik, kto osadu za jej života navštívil, podobné nemal.

Z vrecka pod sukňou vytiahla čutoru. Opatrne mu z nej kvapla medzi pootvorené pery.

Pohli sa.

Naliala medzi ne trochu viac. Preglgol.

Pod krkom sa mu objavila červená žiara. Vychádzala z oválneho výstupku na hrudnej kosti a presvietila i vrstvu prachu a špiny.

„Strigôň!“ odskočila a vyplašene sledovala, ako sa žiara mení na prúd červenej hmly. Chlapca najprv obklopila a potom mu vstúpila do tela.

Výstupok zhasol.

„Vodu. Jedlo. Prosím,“ zašeptal a roztvoril oči so sýtočervenými dúhovkami.

Rubín na hrudnej kosti bol odznakom bojovníkov a veľmožov. Roľníci a pastieri nazývali jeho nositeľov strigami a strigôňmi kvôli schopnostiam, ktoré sprostredkoval. A na týchto ľudí, žijúcich v barakoch alebo izolovaných sídlach, nazerali s nedôverou až odporom.

Pria si spomenula na reči, podľa ktorých títo strigôni kradnú deti, žerú deti, zotročujú dospelých, pijú krv, vykorisťujú osady, vykorisťujú mestá, slúžia démonom, sami sú démonmi, pustošia mestá, vyhladzujú celé svety a pri krvavých rituáloch obetujú ľudí. Nevedela, že z týchto jedenástich fám je len sedem úplne pravdivých a o jednej by sa dalo diskutovať. A tak čelila dileme: pomôže chlapcovi alebo od neho utečie?

Potom si uvedomila, že ak by vzala nohy na plecia, čakala by ju len samota alebo spoločnosť páchnucich kopytníkov v maštali.

Dobre si ho poobzerala. *Kopytá nemá*, všimla si a pričuchla. *Aj páchne oveľa menej.*

Pre nenáročné dievča to boli silné argumenty.

Chlapcovi postupne dala všetku vodu a sucháre, ktoré mala pri sebe, a podozrievavo sledovala, ako sa mu opakovane rozsviečoval rubín a zahaloval ho do červeného oparu. Po každom rozsvietení chlapec pôsobil o čosi menej malátne a chartne ako predtým.

„Ďakujem ti, zachránila si mi život,“ povedal slabým hlasom a strhol si z ramien posledné kúsky oblečenia, aby zakryl partie, ktoré látku potrebovali urgentnejšie. Zahanbene sa na ňu usmial. „Prepáč, že vyzerám takto. Ako sa voláš?“

„Pria. Ty?“

Táto otázka ho prekvapila. „Ty nevieš?“

„Si holý chlapec z jamy.“

„Tak sa nevolám.“

„To by bolo divné meno, veru.“

„Volám sa Belyon,“ predstavil sa.

„Belyon. Zapamätám si to,“ vyhlásila odhodlane. „Belyon!“ zvolala po chvíli. „Vidíš? Pamätám si!“

Chlapec sa zahľadel na prítomie horizontu. „Pamätaj, ale nikomu o mne nehovor,“ povedal a s námahou sa posadil.

„Nestrachuj sa, Belyon! Zhovám sa len s ovcami a kozami z našej maštale. Ručím ti, že tie nič nevyzradia.“

„Nechce sa mi veriť, že sa rozprávaš len so zvieratami. Zdáš sa vcelku výrečná.“

„Čo ti poviem, nepustím ich k slovu!“ zachichotala sa.

Aj Belyon sa zasmial. „Prosím, nemohol by som si dať aj z toho rohokožca na dne jamy?“ navrhol so žiariacimi zreničkami. „Cítim sa, akoby som nejedol celú večnosť.“

Pria vedela, že „strigôňom“ svietia oči, no počula, že im žiaria celé očné buľvy. Táto fáma teda očividne nebola pravdivá. „Daj si. Ulovila som jedného, ulovím aj druhého!“ povzbudila ho a zviera vytiahla z krátera. „Počkaj, hneď rozložím oheň,“ oznámila mu veselo.

„Netreba,“ zastavil ju. Jednu dlaň si priložil k rubínu, aby uľahčil jeho aktivovanie, a druhú pozdvihol. Po krátkom sústredení nad ňou skoncentroval guľu červeného svetla, ktorá sa postupne zmenila na plameň. Chlapec ho nasmeroval k ulovenému rohokožcovi, pri ktorom sa rozblčal a opiekol ho.

Belyon nástojil, aby sa k nemu Pria pridala, a tak sa do hodo-
vania pustili spoločne.

„Máš apetít bezodnej jamy!“ poznamenal, keď Pria do seba
vrhala pečené mäso, akoby každý kus mal byť posledný, ktorý
v živote uvidí.

„Keď jedlo na stôl sa dá, zjedz, koľko sa dá, lebo ďalší taký deň,
príde možno o týždeň!“ zanôtila.

„Miestne porekadlo?“

„Moja životná skúsenosť!“

Potom ako si naplnili žalúdky, vyhľadali najbližší prameň. Tam
zo seba Belyon zmýval špinu... a Pria naňho nenápadne hľadela.
Keď sa k nej otočil chrptom, začala naňho hľadiť nápadne. *Ne-
mala by som ho očumovať!* zhrozila sa v duchu.

A pokračovala v tom.

Keď skončil, vystavil sa slnečným lúčom, aby rýchlejšie vy-
schol. *Chudý... áno*, uvažovala. *Trochu zženštilý... možno. Ale
bohovia moji, škaredý veru nie je!*

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa, keď si všimol, ako zmeravela a vy-
valovala oči.

Mysli, Pria, mysl! vyplašila sa. No vypadlo z nej len: „Prečo si
vliezol do tej jamy?“

„Predtým tam nebola,“ vysvetlil, očividne prekvapený otázkou.
„Môj awyon zasiahol útočný záblesk a mňa i so strojom zavrťal
do zeme.“

„Kto vás prepadol? Banda Apiru?“

„Veľmoži Oregdomu,“ zavrčal s odporom.

„Vyviedol si niečo?“

Slová mu uviazli v hrdle a dlane sa mu nápadne zachveli.

„Porozprávaš mi o tom inokedy,“ navrhla súcitne.

Prikývol a pozrel na ňu, akoby sa za svoje mlčanie chcel ospravedlniť.

Pria ho potľapkala po chrbte. „Nevadí, môžeš začať nový život!“ rukou ukázala na údolie v diaľke. „Pod' so mnou do osady! Môj pestún ti dá prácu. Zaiste by sa mu hodil ďalší pastier.“ Potom sa chlapcovi zahľadela na rubín. „No ak si bojový strigôň, možno pre teba nájde iné využitie.“

„Nevstúpim do vašej osady. Nieкто by ma mohol spoznať. A keďže sa reči šíria rýchlejšie ako vietor, ani sa nenazdám a prídu dokončiť, čo sa im naposledy nepodarilo.“

„Spoznajú ťa?“ čudovala sa a pochybovačne dodala: „Čo si princ alebo niečo také?“

Hanblivo prikývol. „Mojím otcom bol oregios Aeristokleves.“

„Nerozumiem,“ zazubila sa.

„Som najmladším synom nebohého panovníka, nech mu slnko svieti na večnosti.“

Pria prehmatala Belyonove dlane. Zvonka mal hánky stvrdnuté ako od úderov, no vnútro bolo hebké. „Tieto ruky ťažkú prácu nepoznajú,“ zamumlala. Po krátkej úvahe si zaborila prsty do vlasov, čím si rozkývala štyri krátke vrkoče na pravej strane hlavy, a s pochopením zhíkla: „Do Perkunosa, ty si naozaj princ!“

„Viem,“ odvetil rozpačito.

Zamračila sa. „Vravíš, že si po teba prídu?“

Prikývol. „Preto sa nemôžem vrátiť do Oregdomu. Asi skúsím chvíľu pobudnúť tu v horách, kým zosilniem a pripravím sa na cestu na nočnú stranu.“

„Nechod! Tam je len večná tma a mráz!“ vylakala sa Pria.

„A ešte nočný ľud. Strýko Rešep mi spomenul, že tam žije veľmož menom Nébyos, blízky priateľ najoddanejšieho bojovníka môjho otca. Pri troche šťastia mi poskytne útočisko a prichýli ma ako svojho služobníka.“

Prii sa rozjasnila tvár. „A čo keby si tých, ktorí majú prísť po teba, pobil? Si princ, tak si asi mocný, nie? Vrátia sa ti sily a istotne ich porazíš!“

„Moje sily,“ trpkó sa usmial, „to nebola žiadna sláva.“

Pria odhodlane zaťala päste. „Pomôžem ti! Neverím, že by sme ich spoločne nezdolali!“

„Súhlasím. Ani ja tomu neverím,“ zareagoval so zjavnou iróniou v hlase.

Podráždene sykla a rozpažila ruky. „Pozri! Všade okrem hlavy mám... veľké svaly!“

„No neviem,“ povedal s potláčaným chichotom. „Ale asi ich máš väčšie než tvoji rovesníci.“

„Myslíš kozy a ovce?“

„Ľudskí rovesníci,“ opravil ju.

Dievčina predviedla niekoľko výpadov a kopancov. „Ale silná som! Keď švihnem nohou, vzduch piští od strachu, vidíš?“

Belyon obdivne pokýval hlavou. „Počujem,“ zdôraznil. „Sily máš na rozdávanie, no pohybuješ sa nešikovne, neefektívne a neisto.“

„Mám plné brucho,“ povedala a vypúliła bezmála tehotenskú polguľu pod rebrami. „Zväčšuje odpor vzduchu!“

„Trénoval ťa niekedy niekto?“

Pokrútila hlavou. „Skáčem, kopem a vytáčam sa, ako mi príde na um.“

„Kým pobudnem tu v horách, môžem ťa učiť bojovať,“ navrhol.

Skepticky prekrížila ruky. „Ale veď ty nie si bojovník! Bojovníci sú drsní! Počula som o jednom, ktorý sa vraj dá tľcť, dokiaľ sa protivníci neunavia, a potom ich zmáruje. Chápeš to? Trieskajú po ňom, ako keby hnetli cesto, a keď nevládzu, on sa postaví, upraví si vlasy, že ‚chlapci, stačilo‘ a bumbác, pobije ich. Zabudla som jeho meno, ale hovoria mu Kameň Penekmonionu alebo tak nejako. A vieš, Belyon, ty nie si kamen. Ty si smotana.“

„Čo som?“ vyhrklo z neho.

„Smotana. Máš ešte jemnejšie pohyby ako ja! A ja som hebké dievča.“

„Pred minútou si sa chvastala svojimi svalmi.“

„Sú to hebké svaly.“

Princ chvíľu hľadal slová. „Je pravda, že namiesto boja ma zaujímajú iné veci,“ priznal a prstom ukázal na oblohu. „Vieš, že existujú ďalšie slnká? Mnohé žiaria oveľa jasnejšie a nie sú ani červené a fľakaté ako to naše, ale žlté, oranžové alebo modré. A sú aj iné svety. Na niektorých sa deň strieda s nocou, oceány siahajú od obzoru po obzor a ešte ďalej a rastú tam nie čierne, ale zelené rastliny.“

Pria sa zahľadela na steblo trávy – rovnako čierne ako všetka vegetácia na tejto planéte. „Zelené rastliny?“ zopakovala neveriacky. „Fuj!“

„Boj ma síce nezaujíma,“ nadviazal Belyon, „ale otec sa ma nikdy nepýtal, či chcem absolvovať výcvik. Nariadil mi to. Neosvojil som si všetko, no ak chceš, základy ťa naučím.“

Nadšene prikývla. „Ale najprv ti zoženiem oblečenie. Lebo ak zostaneš holý aj pri tréningu, namojveru mi zdivejú oči! No a ako sa potom dokážem sústrediť, há?“

Nahlas sa zasmial. „Iste.“

„Dáš mi aj túto vec?“ potukala mu po rubíne. „S ňou by som bola oveľa silnejšia, nie?“

„Skracuje život a na jej získanie si asi pristará,“ namietol. „Aj keby si nebola, riskovala by si, že tvoje telo rubín neprijme a zomrieš.“

Pria bez štipky ostychu vyhlásila: „Kvôli tebe budem ochotne riskovať i život!“

„Nepreháňaš? Pred pár hodinami si ma nepoznala.“

„Si prvý chlapec, ktorého som videla holého,“ argumentovala. „Pokiaľ si dobre pamätám, znamená to, že si ma musíš vziať za ženu!“

Pokožka na Belyonovej tvári sčervenala, ako keby ju obľizli plamene.

To, čo prišlo potom, ho celkom dorazilo.

„Mimochodom,“ vyhlásila Pria a výhražne vytasila ukazovák, „chcem mať pätnásť detí! Takže čokoľvek plánuješ, rátaj s tým!“

3

☪ PANSTVO ČIERNYCH PUSTATÍN, MENYANINO SÍDLO

Menyana skúmala tmavomodrý artefakt niekoľko dní, odkedy sa vrátila z podzemia. „Všetky zobrazovacie metódy potvrdzujú, že sa v maske nachádza len beztvará hmota. Žiadne funkčné súčasti,“ zhrnula v jednej z experimentálnych komnát, zatiaľ čo Kyun sedel za stolom a pohadzoval si jantárovú guľu o čosi menšiu od päste. „Napriek tomu by som rada ešte čosi vyskúšala,“ pokračovala. „Prizvala som kvôli tomu Binyosa.“

„Tvojho brata?“ zarazil sa a vyhodil jantárovú guľu. „Veď je to neskúsený chlapec.“

„Presne,“ zdôraznila. „V podzemí sme videli, že maska na teba nereaguje. Zišlo mi na um, že vek môže byť dôležitý faktor.“

„Je pristará?“

„Ona nie. Ty áno.“

Jantárová guľa uviazla v Kyunovej dlani.

„Ak sa maska napája na nervovú sústavu podobne ako náš rubín, vyžaduje neuroplasticitu adolescenta,“ vysvetlila mu. „Preto Binyos.“